

Драгољуб Јеннић

КАМЕН

Ништа нам заједничко, ни време,
ни светло што глада светом.
Тек можда неме
речи саздане усном — длетом!

Ту има нека веза, ту постоји
неки закон, неки знамен:
човек се растанка с каменом боји,
за човеком тугује камен!

Ал метнув у страну свећу,
време је да се одспава:
нико није прешао међу
с којом све почиње и свршава!

ДРВО, I

Дрво — точак душе, вртлог вира!
Немир! Чар лутања!
Непрестана могућност додира
говора и ћутања!

Дрво, сред пустиње
писања, бдења, света! Здање
где почиње
и завршава постојање!

Сад облик врта, усне,
сад кап прозрачности, ведрине,
сад пожар, пламен што се гусне
у дим — оштрицу суштине!

ЗВЕР, I

Промиче, нага, у свануће
кроз проређену шуму, честар тавни.
Као завесу ветар, пруже
помера дах јој уздржани.

На леђима пеге, у очи
насељен немир, бдење.
Непогрешиво нога крочи.
У бедрима камење!

Лако као несвестица,
прескочивши ноћну празнину,
беспућем између литица
у блештаву одлази јазбину.